

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 264/2020
10.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Бобана Вучинића и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Бобана Вучинића и Дејана Стојановића – адвоката Владимира Цајића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину 2К бр. 2/19 од 14.03.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 број 610/19 од 16.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 10. јуна 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Бобана Вучинића и Дејана Стојановића – адвоката Владимира Цајића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину 2К број 2/19 од 14.03.2019. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 број 610/19 од 16.10.2019. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину 2К број 2/19 од 14.03.2019. године, окривљени Бобан Вучинић, Дејан Стојановић и Бојан Гашпаревић, оглашени су кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ у саизвршилаштву – у вези члана 33. КЗ, за које дело је окривљени Бобан Вучинић осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 8 месеци, окривљени Дејан Стојановић на казну затвора у трајању од 3 година и 5 месеци, а окривљени Бојан Гашпаревић на казну затвора у трајању од 3 године, у које казне је окривљенима Бобану Вучинићу и Дејану Стојановићу на основу члана 63. КЗ урачунато време проведено у притвору од 05.10.2016. године до 20.12.2016. године.

Истом пресудом, окривљени су обавезани да сваки понаособ на име паушала суду накнаде износе од по 20.000 динара, да ВЈТ у Неготину на име трошкова кривичног поступка солидарно накнаде износ од 4.680 динара, док је окривљени Бојан Гашпаревић обавезан да ВЈТ у Неготину накнади и износ од 25.832,69 динара, да суду

сва тројица солидарно накнаде износ од 800,00 динара, а окривљени Бобан Вучинић и износ од 551,19 динара, те окривљени Бојан Гашпаревић и износ од 6.672,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истом пресудом, на основу члана 246. став 7. КЗ и члана 87. став 1. КЗ, од окривљеног Бојана Гашпаревића одузета је опојна дрога канабис количине 4,01 грам нето масе, а од окривљених Бобана Вучинића, Дејана Стојановића и Бојана Гашпаревића одузета је опојна дрога канабис – осушена биљна материја канабис у укупној количини од 1.589,51 грама нето масе, те на основу члана 87. став 1. КЗ и биљна материја канабис у количини од 910 грама нето масе.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 број 610/19 од 16.10.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе заједничког браниоца окривљених Бобана Вучинића и Дејана Стојановића, као и браниоца окривљеног Бојана Гашпаревића, а пресуда Вишег суда у Неготину 2К број 2/19 од 14.03.2019. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених Бобана Вучинића и Дејана Стојановића – адвокат Владимир Цајић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљене ослободити од оптужбе или тако што ће окривљенима изрећи блаже казне затвора.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости наводи да у радњама окривљених нема битних елемената кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, због ког су оглашени кривим, обзиром да се предметно кривично дело може извршити само са директним умишљајем, што подразумева да је код окривљених морала да постоји свест о томе да својим радњама производе опојну дрогу и хтеће да ту производњу учине, па како им се не ставља на терет да су извршили садњу и узгој предметних биљака канабиса већ се њихова радња извршења састоји у томе што су биљке посекали, осушили и убрали, то према ставу браниоца у наведеним радњама (сечења и сушења марихуане) код окривљених није постојала свест и хтеће да тиме врше радњу производње, те нема ни умишљаја од чијег постојања зависи и постојање самог предметног кривичног дела.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљених, Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Кривично дело је учињено са умишљајем када је учинилац био свестан свог дела и хтео његово извршење (директни умишљај) или када је учинилац био свестан да може учинити дело па је на то пристао (евентуални умишљај).

Изрека првостепене пресуде садржи опис директног умишљаја – да су окривљени Бобан Вучинић и Дејан Стојановић били свесни да сходно претходном међусобном договору заједно неовлашћено производе опојну дрогу канабис, односно свесни да на основу претходног међусобног договора, заједничким учешћем у радњама сече, превоза и сушења канабиса, те бербе – скидања делова истих биљака (цветова) добијају супстанцу која је подобна за конзумирање и која је проглашена за опојну дрогу, да су то и хтели и да су били у урачунљивом стању, односно свесни забрањености свог дела. Стога су супротни наводи браниоца окривљених, изнети у поднетом захтеву, оцењени неоснованим.

Неосновани су и наводи захтева којима се истиче да у радњама окривљених нема елемената предметног кривичног дела, обзиром да им се не ставља на терет да су извршили садњу и узгој предметних биљака канабиса.

Наиме, радња извршења кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ садржи већи број алтернативно постављених радњи и може се састојати у производњи, преради, продаји или нуђењу на продају опојних дрога, као и у куповању, држању или преношењу ради продаје опојних дрога, а учинилац мора поступати неовлашћено.

Под производњом се подразумева свака активност извршиоца којом се из одређеног материјала може добити супстанца која има својство опојне дроге, при чему није неопходно да је учинилац предметног кривичног дела садио и узгајао канабис, већ су довољне и радње убирања листова и цветова, те њихово сушење и уситњавање.

Како из изреке правноснажне пресуде произилази да су окривљени Бобан Вучинић и Дејан Стојановић по претходном међусобном договору, критичном приликом исекли и поломили гране са више стабљика психоактивне конопље – биљке канабис сатива, које су у себи садржале психоактивну компоненту ТХЦ у проценту већем од 0,3 % коју су спаковали у 4 црна најлонска џака и превезли до куће бабе окривљеног Бојана Гашпаревића у којој нико није живео, те су на тавану куће окачили посечене биљке ради сушења, а након око недељу дана су маказама са осушених биљака канабиса секли цветове, исекавши при томе количину од око 500 грама бруто масе, те у којој количини су и произвели супстанцу за конзумирање – опојну дрогу канабис ради даље продаје, при чему су били свесни свога дела и хтели његово извршење, то се у радњама окривљених, а супротно наводима захтева за заштиту законитости њиховог браниоца, стичу сва објективна и субјективна обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, због ког дела су правноснажном пресудом и оглашени кривим.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених и у овом делу одбијен је као неоснован.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости, бранилац окривљених истиче и да је приликом одмеравања казне затвора обојници окривљених као

отежавајућа околност узета спремност и упорност да наставе са производњом опојне дроге канабис, а што представља сасвим произвољну и неосновану оцену првостепеног суда. Изложеним наводима захтева, по оцени овога суда, оспорава се правилност одмеравања висине изречених казни, обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, дакле указује се на повреду одредаба члана 441. став 1. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде одредаба члана 441. став 1. ЗКП, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у доносу на одбијајући део, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић